

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Polácha a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. ve věci

navrhovatelů: a) **Spolek zdravého bydlení Chrudichromy**,
se sídlem Chrudichromy č. p. 79, 680 01 Chrudichromy
b) **Za lepší životní prostředí, z.s.**,
se sídlem Sudice č. p. 38, 680 01 Sudice
oba zastoupeni Mgr. Lenkou Kotulkovou,
advokátkou, se sídlem Kopečná 241/20, 602 00 Brno

proti
odpůrci: **Obec Malá Lhota**,
se sídlem Malá Lhota 38, 679 21 Malá Lhota
zastoupený JUDr. Petrem Fialou,
advokátem, se sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

za účasti: **Jihomoravský kraj**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno
zastoupený JUDr. Petrem Fialou,
advokátem, se sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Malá Lhota vydaného zastupitelstvem obce dne 21. 9. 2022

takto:

- I. Návrh **se zamítá**.
- II. Navrhovatelé **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Navrhovatelé a) a b) jsou povinni společně a nerozdílně **zaplatit** odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 14 363 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Fialy, advokáta se sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

1. Včas podaným návrhem, doručeným Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), se navrhovatelé domáhali zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy – Územního plánu Malá Lhota ze dne 21. 9. 2022 (dále též „ÚP“), a to v částech vymezení koridoru CNZ-D01 pro dopravní infrastrukturu „silnici I/43 v úseku Troubsko (D1) – Kuřim – Lysice“ a v částech povolující podmíněně přípustné využití plocha navazujících na koridor CNZ-D01 pro „vedlejší stavby dopravní infrastruktury a technické infrastruktury, které nejsou v současné době známy a mohou vyplynout z projednávání dalších navazujících podrobnějších dokumentací pro provedení stavby nové kapacitní silnice I/43“.
2. Navrhovatelé svoji aktivní legitimaci odvozují z toho, že jsou spolky, které naplňují definiční znaky pojmu „dotčená veřejnost“ podle článku 2 odst. 4 a 5 Aarhurské úmluvy. Navrhovatelé jsou dotčeni záměrem komunikace 43 jako celkem, tedy i úsekem DS41 Kuřim – Malá Lhota – Lysice podle Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje z roku 2020 (dále též „AZÚR JMK“). Návrh této komunikace bez posouzení rozumných variant, posouzení vlivů na obyvatelstvo i přírodu, by vedlo ke zhoršení životního prostředí členů navrhovatelů, a také k významným negativním dopadům na přírodu, kterou navrhovatelé chrání. Zároveň oba navrhovatelé podali námitky v průběhu veřejného projednávání napadeného ÚP. Navrhovatelé proto tvrdí, že byli vydáním ÚP zkráceni na svých veřejných subjektivních právech.
3. Pokud se týká návrhu samotného, navrhovatelé vznesli množství námitek, které rozdělili do 12 kapitol: nesprávný postup při pořizování ÚP Malá Lhota; absence vyhodnocení SEA pro ÚP Malá Lhota a vadné stanovisko SEA; nesprávný postup KHS JMK; povinnost provést akustické plánování dle závazné evropské legislativy a jeho vyhodnocení v SEA; ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro SEA; nenaplnění úkolů pro územní plánování z AZÚR; pominutí PZKO Jihovýchod; nesprávný postup z hlediska ochrany ZPF; ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro síť TEN-T; ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro bezpečnost silniční infrastruktury; nepřípustnost vymezení komunikace 43 jako silnice I. třídy; nevypořádání námitek. Jednotlivé návrhové body budou soudem vypořádány v části odůvodnění „III. Posouzení věci soudem“.
4. Navrhovatelé rovněž reagovali na vyjádření odpůrce replikou ze dne 29. 11. 2023, v níž dále upřesnili jednotlivé návrhové body.
5. S ohledem na své námitky navrhovatelé navrhují, aby soud zrušil opatření obecné povahy – ÚP Malá Lhota ve výše označené části, a uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli náklady řízení.

II. Obsah vyjádření odpůrce

6. Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 6. 11. 2023 v první řadě uvedl, že návrh na zrušení vymezené části ÚP Malá Lhota nemůže vést k zamezení realizace záměru stavby komunikace 43. Návrh směřuje proti koridoru CNZ-D01, ale i v případě zrušení koridoru to neznámá, že by v něm nebylo možno umístit dopravní stavbu, pro kterou je vymezen. Postačuje totiž, že pro tuto dopravní stavbu jsou vymezeny koridory v zásadách územního rozvoje.
7. K návrhovému bodu vztahujícímu se k nesprávnému postupu při pořizování ÚP odpůrce uvedl, že podle jeho názoru ve věcech, kde je pro obec závazná nadřazená územně plánovací dokumentace, není potřebné měnit zadání územního plánu prostřednictvím rozhodnutí zastupitelstva. Odpůrce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2023, č. j. 66 A 1/2023-175 (dále též „rozsudek Moravské Knínice I“), v němž soud podpořil úvahy odpůrce. Požadavkům stavebního zákona je podle označeného rozsudku dáno zadost, pokud zastupitelstvo obce rozhodne až o výsledném návrhu územního plánu. Požadavky rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j. 64 A 4/2022-161 (dále též „rozsudek Drásov“) by podle odpůrce kladly na obce a pořizovatele nepřiměřené břemeno. Územní plánování u větších měst s ohledem na průběžné změny zásad územního rozvoje by vedlo k tomu, že by nemohlo nikdy být fakticky dokončeno z důvodu neustálého opakování společných jednání.
8. K absenci vyhodnocení SEA odpůrce uvedl, že toto vyhodnocení nebylo pořízeno, neboť v něm nebylo co posuzovat. Návrh územního plánu neobsahoval plochy, které by umožnily realizaci záměrů, pro které by se vyžadovalo posouzení vlivů EIA, a aktivované koridory územních rezerv pro dopravní infrastrukturu byly posouzeny v zásadách územního rozvoje. Nemohlo tak dojít k identifikaci jiných vlivů než těch, které identifikovaly zásady územního rozvoje.
9. Odpůrce dále nesouhlasil se závěry navrhovatelů, že Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje (dále jen „KHS JMK“) byla nečinnou. Odkázal na rozsudek Moravské Knínice I, v němž soud obsahově podobný návrhový bod posoudil, aniž by shledal jakoukoliv nezákonnost.
10. K povinnosti provést akustické plánování odkázal odpůrce na své vyjádření k vyhodnocení SEA, z něž plyne, že k dalšímu posuzování koridorů převzatých z AZÚR JMK již ze strany odpůrce dojít nemělo. Podrobnější vyhodnocení záměru pak proběhne v rámci umísťování stavby.
11. Ke stanovisku navrhovatelů, že ÚP je v rozporu se závaznou evropskou legislativou o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí, odpůrce uvedl, že ÚP neměl možnost vybírat varianty trasování jednotlivých koridorů. Územní plán musí mít vyšší míru obecnosti. Navrhovateli předložená varianta je předmětem zpracování projektové dokumentace konkrétních záměrů dopravní infrastruktury, nikoliv předmětem řešení územního plánu.
12. Co se týče námitky nenaplnění úkolů pro územní plánování z AZÚR JMK, podotkl odpůrce, že navrhovatelé se nevyjádřili k tomu, jakým způsobem se promítnutí úkolů dotýká navrhovatelů na jejich veřejných subjektivních právech. Konkrétní opatření, jejichž absence je odpůrci vytýkána, mají být řešeny v navazujících dokumentacích. Navrhovatelé nesprávně vykládají úkoly pro územní plánování. Úkolem podle odpůrce je vymezit koridor takovým způsobem, aby byla možná realizace dalších úkolů v navazujících řízeních.

13. K námitce, v níž navrhovatelé poukazovali na pomínutí vyhodnocení souladu ÚP s Programem zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod (dále jen „PZKO“), odkázal odpůrce na rozsudek Moravské Knínice I, s nímž se odpůrce ztotožňuje. Obdobně i zde nemůže argumentace navrhovatelů obstát. Ani v tomto případě navrhovatelé neuvedli, v čem přesně spatřují zásah do svých práv či v čem napadený územní plán odporuje PZKO.
14. Odpůrce dále uvedl, že ze zákona nemá povinnost obstarat si od Ministerstva životního prostředí stanovisko k záboru zemědělského půdního fondu. Opět odkázal na rozsudek Moravské Knínice, v němž soud zaujal obdobné stanovisko.
15. Námitka, že je ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro TEN-T, je ve skutečnosti námitkou proti AZÚR JMK, ačkoliv navrhovatelé uvádějí, že se o takové námitky nejedná. Od územního plánu nelze očekávat, že bude řešit dopady silniční dopravy na změnu klimatu. Komplexní posouzení lze skutečně realizovat minimálně na úrovni zásad územního rozvoje. Navrhovatelé pak neuvádějí konkrétně, na jaká opatření na zmírnění negativních dopadů na životní prostředí se měl odpůrce zaměřit.
16. V otázce namítaného rozporu napadeného ÚP s evropskou legislativou pro bezpečnost silniční infrastruktury, souzní odpůrce s názorem zdejšího soudu s rozsudkem ze dne 28. 2. 2022, č. j. 67 A 10/2021-918 (dále jen „rozsudek AZÚR“). V tomto rozsudku soud uvedl, že hodnocení dopadů na silniční bezpečnost svou podrobností výrazně přesahují úroveň zásad územního rozvoje. Účelem zásad územního rozvoje, potažmo územního plánu, je vymezit koridory pro tyto silnice. Posuzování variant z hlediska bezpečnosti je vhodné a efektivní až ve fázi plánování projektu.
17. Odpůrce nesouhlasí ani se stanoviskem navrhovatelů ohledně vymezení komunikace 43 jako dálnice II. třídy. Komunikace 43, resp. její záměr, není zatím pozemní komunikací ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, proto neexistuje povinnost, kterou navrhovatelé dovozují z čl. II odst. 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb.
18. Odpůrce má nakonec za to, že námitky navrhovatelů jím byly vypořádány dostatečně, věcně, odůvodněně a bez právních vad, a nebyla založena nepřezkoumatelnost napadeného ÚP. Vypořádání námitek je nezbytné vnímat v kontextu napadeného ÚP, jeho výrokové části i jeho odůvodnění.
19. Odpůrce proto navrhl, aby soud návrh na zrušení ÚP zamítl včetně návrhů předběžných otázek pro Soudní dvůr Evropské unie.

III. Řízení před správními soudy

20. O podaném návrhu rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 3. 1. 2024, č. j. 75 A 5/2023-153, kterým vyhověl návrhu a ÚP zrušil v části vymezení koridoru CNZ-D01 pro dopravní infrastrukturu „silnici I/43 v úseku Troubsko (D1) – Kuřim – Lysice“ včetně souvisejících staveb a opatření. Krajský soud zejména dospěl k závěru, že během procesu pořizování ÚP nebyl dostatečně vyhodnocen vliv na životní prostředí (SEA), neboť bylo vydáno nedostatečné stanovisko SEA. Stanovisko SEA identifikovalo negativní vlivy koridoru, podle krajského soudu však tyto vlivy nezhodnotilo v podrobnosti odpovídající územnímu plánu a převzalo posouzení SEA na úrovni AZÚR JMK. Vlivy koridoru pro komunikaci 43, které mohou dopadat na území a obyvatelstvo odpůrce, tak nebyly ve stanovisku zpracovány dostatečně podrobně na úrovni územního plánu.
21. Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost. Následně byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As

34/2024-64, kterým byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal, že všechny nepříznivé vlivy popsané ve vyhodnocení SEA jsou takového charakteru, že obsah stanoviska krajského úřadu, které dílem přebírá požadavky AZÚR JMK, dílem stanoví požadavky vlastní, je plně dostatečný. V koncepční fázi územního plánování, jímž je i tvorba územního plánu, lze na popsané negativní vlivy stěží reagovat podrobněji. Na nejzávažnější negativní vliv umístění koridoru, jímž je zábor ZPF, reaguje stanovisko požadavkem na jeho minimalizaci. Nelze přitom v tomto směru dělat více než nastavit obecné vodítko pro navazující procesy. Stanovisko SEA je zcela dostatečné, i pokud jde o zvýšení imisí včetně hluku v souvislosti s výstavbou a provozem komunikace. V tomto případě plně postačuje odkaz na obsah AZÚR JMK, tj. nutnost vymezení protihlukových stěn či zemních valů snižujících hlučnost a prvků redukujících imisní příspěvky. Konkrétní lokalizace jednotlivých opatření, stejně jako přesné zasazení komunikace 43 do koridoru dopravní infrastruktury, je věcí územního řízení. Samo vymezení záměru nemůže mít vliv na stav ovzduší či hlukovou situaci v oblasti. V projednávaném případě rovněž byla vydána souhlasná stanoviska dotčených orgánů ohledně všech složek životního prostředí, jejichž dotčení vyplývá z vyhodnocení SEA. Krajský soud proto pochybil, když přistoupil k částečnému zrušení ÚP. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření navrhovatelů k pokračování řízení po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu a replika odpůrce a osoby zúčastněné na řízení

22. V rámci vyjádření ze dne 8. 9. 2025 navrhovatelé poukázali na Prováděcí dokument Směrnice SEA. Z něj mj. vyplývá, že se určité aspekty plánu nebo programu mohou posoudit v jedné fázi plánování a následně se mohou použít opakovaně, ale závěry musí být aktuální a přesné, aby mohly být použity v novém posouzení. Podle navrhovatelů Směrnice SEA mří na to, aby se opakovaně neprovádělo získávání stejných typů informací, ale aby se již dříve získané výsledky jen dále doplňovaly a zpřesňovaly. Podle Prováděcího dokumentu Směrnice EIA také musí být posouzení SEA zasazeno do kontextu a musí být posuzováno z hlediska širších vztahů v území. Dále navrhovatelé poukázali na to, že byla dána povinnost provést posouzení hlučnosti podle společných metod. SEA pro AZÚR je nezákonná, a proto nemohla naplnit podmínky pro její užití v rámci SEA pro ÚP Malá Lhota. Soud měl zákonnost SEA pro AZÚR zkoumat.
23. Dále navrhovatelé poukázali na vývoj v kauze ÚP Moravské Knínice. Soud v této věci vydal druhý zrušující rozsudek, který byl potvrzen Nejvyšším správním soudem. Na nyní posuzovaný ÚP Malá Lhota dopadá stejná metodika vyhodnocení SEA pro AZÚR JMK. Celá komunikace 43 byla posuzována jako celek a nebyly zohledněny úseky respektující odlišné situace pro správní území jednotlivých obcí. Soud v druhém rozsudku k ÚP Moravské Knínice ze dne 26. 11. 2024, č. j. 66 A 1/2023-224 (dále jen „rozsudek Moravské Knínice II“) konstatoval, že posouzení SEA se na krajské úrovni nezabývalo specifickými vlivy komunikace 43 na území a obyvatelstvo odpůrce. Navrhovatelé mají za prokázané, že vyhodnocení SEA pro AZÚR je nezákonné, a proto je nezákonné i vyhodnocení SEA pro ÚP Malá Lhota. Na základě nezákonného podkladu nemůže vzniknout návazný dokument. Nezákonné stanovisko SEA pak vede k nezákonnosti opatření obecné povahy jako celku.
24. Rovněž navrhovatelé poukázali na to, že z hlediska hierarchie posuzování vlivů nemůže být sporu o tom, že vyhodnocení SEA musí být provedeno plně a nelze jej směřovat s posouzením vlivů v rámci procesu EIA. Je-li stanovisko SEA nezákonné, pak je nezákonné

i návazné stanovisko EIA. Pořízení stanoviska EIA dále nezprošťuje povinnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí podle Směrnice SEA.

25. Dále se navrhovatelé vyjádřili ke stanovení kompenzačních a zmírňujících opatření. Podoba kompenzačních a zmírňujících opatření by měla odpovídat identifikovaným negativním vlivům. Bylo třeba vyhodnotit a identifikovat tzv. nejhorší variantu k naplnění zásady předběžné opatrnosti. Teprve po vyhodnocení nejhorší varianty se určují účinná kompenzační a zmírňovací opatření. Vzhledem k nezákonnosti vyhodnocení SEA pro návrh ÚP Malá Lhota nebyl uvedený postup naplněn. Vliv komunikace 43 v těsném kontaktu s obytnou zástavbou neměl být ve vyhodnocení SEA přehlédnut. Obsah vyhodnocení SEA je podle názoru navrhovatelů věcně i procesně zpochybněn a závěry ve vyhodnocení SEA uvedené jsou nepřezkoumatelné a nezákonným způsobem dovozené. Nelze učinit závěr, že stanovisko SEA a v něm navržená opatření jsou dostatečná.
26. Ve vyhodnocení SEA také měly být vzaty v úvahu hygienické limity. Nemůže být zobecněno, že územně plánovací dokumentace se nemůže dostat do rozporu s imisními limity znečištění ovzduší či nejvyššími přípustnými hodnotami hluku. Takto by došlo k vyprázdnění celého procesu SEA. Vyhodnocení SEA musí stvrdit, že jsou dodrženy podmínky pro příznivé životní prostředí a předpoklady pro udržitelný rozvoj území, že bude zajištěna vysoká úroveň ochrany životního prostředí, a že vymezené záměry mají předpoklad splnit veřejnoprávní limity zatížení území a obyvatelstva. Má být provedeno i tzv. akustické plánování v územním plánování podle Směrnice pro posuzování hlučnosti.
27. Na závěr navrhovatelé uvedli, že na vyhodnocení SEA navazuje stanovisko SEA, kde se teprve formulují závěry ve věci samé. Je-li nezákonné vyhodnocení SEA, nemůže být zákonné ani stanovisko SEA. Ohledně stanoviska SEA ani vyhodnocení SEA pak není v kompetencích soudu jakkoliv domýšlet a samostatně provádět hodnocení věci. Neuvede-li správní orgán žádné důvody pro své stanovisko, nemá správní soud jinou možnost než napadené opatření obecné povahy jakožto navazující správní akt zrušit pro nepřezkoumatelnost.
28. K vyjádření navrhovatelů podali odpůrce i osoba zúčastněná na řízení dne 18. 11. 2025 repliku. V podaných replikách shodně uvedli, že navrhovateli předložené návrhy na podání předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie nejsou nezbytné pro rozhodnutí ve věci. Je nutno dále odmítnout argumentaci navrhovatelů k vyhodnocení SEA na úrovni AZÚR. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci Moravské Knínice II neplyne, že by byla prokázána nezákonnost vyhodnocení SEA k AZÚR. Odpůrce i osoba zúčastněná na řízení dále poukázali na to, že odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64 je nutno považovat za závazný právní názor, od něhož není přípustné odchýlení krajským soudem. Polemiku navrhovatelů s rozsudkem Nejvyššího správního soudu tak považují odpůrce i osoba zúčastněná na řízení za bezpředmětnou. Navrhovatelé dále ve vztahu ke stanovení kompenzačních a zmírňujících opatření neuvedli, z jakých konkrétních důvodů dovozují, že vyhodnocení SEA neposuzovalo nejhorší variantu. Navrhovatelé nevyvrátili závěry Nejvyššího správního soudu o dostatečnosti vyhodnocení SEA. Odpůrce i osoba zúčastněná na řízení proto setrvávají na svém návrhu, aby krajský soud návrh na zrušení ÚP zamítl včetně návrhů předběžných otázek pro Soudní dvůr Evropské unie.

V. Posouzení věci soudem

29. Napadenou část opatření obecné povahy – Územního plánu Malá Lhota krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II., dílu 7, ustanovení § 101a a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích uplatněných návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom z úřední povinnosti pravomoc a příslušnost odpůrce k vydání, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání této změny (§ 101b odst. 3 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že návrh není důvodný (§ 101d odst. 2).
30. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
31. Před meritorním posouzením návrhu se krajský soud nejprve zaměřil na posouzení splnění procesních podmínek řízení, jakožto základního předpokladu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Těmito podmínkami řízení je existence opatření obecné povahy, jež je napadáno v návrhu, aktivní procesní legitimace navrhovatele, pasivní procesní legitimace odpůrce a dále formulace závěrečného návrhu.
32. Územní plán, jakož i jeho změna, se podle ustanovení § 43 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 55 odst. 2 stavebního zákona vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu a v tomto směru není pochyb o tom, že napadené usnesení zastupitelstva obce Malá Lhota skutečně představuje opatření obecné povahy přezkoumatelné krajským soudem. Zcela v souladu s požadavky zákona dle ustanovení § 101a odst. 1 s.ř.s. je taktéž závěrečný návrh, kterým se navrhovatel domáhal zrušení konkrétně vymezené části ÚP.
33. Podmínka aktivní legitimace navrhovatelů je taktéž splněna. Navrhovatelé jsou spolky. Spolek musí tvrdit, že byl dotčen na svých subjektivních právech, musí mít vztah k dotčené lokalitě a musí být zaměřen na aktivitu, která má lokální opodstatnění (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 65 A 3/2017-931, či ze dne 17. 9. 2020, č. j. 67 A 3/2020-250). Jak zdejší soud ověřil z výpisů ze spolkového rejstříku dotčených navrhovatelů, tito uvedené podmínky splňují, neboť vykazují činnost i v území, ve kterém brojí proti dotčené části opatření obecné povahy. Z výpisu navrhovatele a), tj. Spolku zdravého bydlení Chrudichromy, plyne, že jeho hlavním posláním je ochrana přírody, krajiny, a kvality bydlení v oblasti Chrudichrom a okolí před veškerými záměry v územním plánování, řízení zvláště pak před výstavbou dopravní infrastruktury, která může ohrozit přírodu, krajinu, veřejné zdraví a životní prostředí a zdravý život obyvatel Chrudichrom. Z výpisu navrhovatele b), tj. Za lepší životní prostředí, z.s., plyne, že jeho účelem je ochrana přírody, krajiny a kvality bydlení v oblasti Moravy, a tedy i v Sudicích a okolí, před veškerými záměry v územním plánování, územním a stavebním řízení, investičními akcemi a stavbami, zvláště pak výstavbou dopravní infrastruktury a jinými záměry, které mohou ohrozit přírodu a krajinu, dále snaha o zajištění podmínek, aby nemohla být ohrožována kvalita bydlení, veřejné zdraví a životní prostředí. V případě navrhovatelů tedy není o jejich aktivní legitimaci pochyb, nezpochybňuje ji ani odpůrce.
34. Pokud jde o podmínku pasivní legitimace, zde je třeba pouze pro úplnost poznamenat, že podle § 101a odst. 3 je odpůrcem ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, přitom platí, že v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu (nebo jeho změny) je odpůrcem obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo. V daném případě je tak odpůrce obec Malá Lhota, jehož zastupitelstvo napadený ÚP vydalo.

35. Je nepochybné, že pravomoc zastupitelstva obce Malá Lhota vydat (v samostatné působnosti) územní plán, je dána zákonem (ustanovení § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona). Navrhovatel tuto skutečnost taktéž nijak nezpochybil. Při posouzení otázky, zda daný orgán při vydávání napadeného opatření obecné povahy (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti, postačuje ze strany zdejšího soudu konstatovat, že ani v této otázce nebylo zjištěno žádné pochybení a otázka působnosti orgánu k vydání změny územního plánu taktéž není mezi stranami sporná.
36. K jednotlivým návrhovým bodům uvádí soud následující.

V.1. Nesprávný postup pořizování ÚP Malá Lhota

37. Navrhovatelé v první řadě namítali, že při pořizování napadeného ÚP došlo k porušení stavebního zákona, neboť obsah návrhu ÚP zpracovaný zpracovatelem musí být souladný se zadáním ÚP, které schválilo zastupitelstvo, tedy obsahovat všechny záměry, které zastupitelstvo v zadání schválilo pořídit. Nemůže tedy obsahovat jiné záměry, aniž by ve věci rozhodlo zastupitelstvo. Argumentačně navrhovatelé přitom vyšli z rozsudku Drásov a z rozsudku Moravské Knínice I, přičemž v obou těchto věcech namítali, že návrh ÚP nelze po provedení veřejného projednání doplňovat o nové záměry, aniž by ve věci rozhodlo zastupitelstvo, a aniž by pořizování ÚP bylo vráceno do fáze společného jednání. V rozsudku Drásov shledal soud tuto námitku důvodnou, v rozsudku Moravské Knínice I nikoliv. V nyní posuzované věci jde přitom o další variaci podobného pochybení.
38. S rozsudkem Drásov se navrhovatelé ztotožnili. K rozsudku Moravské Knínice I, který se vůči rozsudku Drásov v této otázce vymezil, však měli výhrady. Rozsudek Moravské Knínice I s rozsudkem Drásov sice souhlasil v tom, že přeměna územních rezerv na návrhové koridory je zásadní změnou, která si žádá souhlas zastupitelstva obce. Podle navrhovatelů je však nesprávný závěr senátu 66, že prostor ke konání zastupitelstva vidí pouze na začátku ve fázi zadávání územního plánu nebo naopak až na konci procesu při rozhodování o vydání územního plánu. Postačovalo tedy, pokud zastupitelstvo obce rozhodovalo o vydání územního plánu, a nemuselo o úpravách návrhu územního plánu rozhodovat v průběhu jeho pořizování.
39. Podle navrhovatelů je takové rozhodnutí zastupitelstva opožděné, schvalující orgán by schvaloval něco, co bylo pořízeno bez jeho předchozího rozhodnutí. O obsahu územního plánu by tak rozhodoval subjekt, který k tomu není podle stavebního zákona pověřen. Ze stavebního zákona vyplývá, že zadání územního plánu je závazné v každé fázi pořizování územně plánovací dokumentace. Zastupitelstvo nemá možnost do procesu pořizování územního plánu vstupovat pouze při jeho zadání a následně při jeho schvalování, ale má podle navrhovatelů i další možnosti podle stavebního zákona a správního řádu. Rovněž navrhovatelé považovali za důležitý i pohled ze strany veřejnosti, která by neměla být připravena o možnost podání připomínek, resp. námitek. Je tedy nutné, aby byla vydána i nová veřejná vyhláška, kterou bude zveřejněn změněný návrh. Pokud taková situace nastane mezi společným jednáním a veřejným projednáním, musí se opakovat i společné jednání. Ke změněnému návrhu územního plánu je rovněž nutné zpracovat i novou verzi vyhodnocení SEA a provést opakované společné řízení a vydat nové stanovisko KHS.
40. V případě nyní napadeného ÚP Malá Lhota nastala situace, kdy v průběhu pořizování ÚP došlo k přijetí AZÚR JMK, kde pro páteřní komunikace nejsou vymezeny územní rezervy, ale návrhové koridory. V návrhu napadeného ÚP pro společné jednání byl v rozporu se

zadáním ÚP zahrnut návrhový koridor pro komunikaci 43. Takový postup podle navrhovatelů nemá oporu ve stavebním zákoně.

41. K tomu krajský soud v první řadě uvádí, že se v řešení této otázky přiklonil k názoru, který byl vysloven v rozsudku Moravské Knínice I.
42. Shodně s rozsudkem Drásov i s rozsudkem Moravské Knínice I přitom soud konstatuje, že změna vymezení územní rezervy na návrhový koridor je změnou zásadní, a je zapotřebí, aby s touto změnou vyslovalo zastupitelstvo obce souhlas. Otázkou však je, kdy se zastupitelstvo může vyjádřit ke změnám pořizovaného územního plánu a vyslovit s nimi souhlas či nesouhlas. Je nutné uvést, že zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) neurčuje postup, jakým se má v takovém případě postupovat. Přímý požadavek, aby se v případě odchýlení od zadání územního plánu vrátila celá procedura na úplný počátek do fáze úpravy zadání územního plánu, ze stavebního zákona nevyplývá. Zastupitelstvo obce v průběhu pořizování územního plánu má možnost nejdříve schválit zadání (§ 47 odst. 5 stavebního zákona) a poté rozhodnout o vydání územního plánu (§ 54 stavebního zákona). Podle § 54 odst. 3 stavebního zákona *v případě, že zastupitelstvo obce nesouhlasí s předloženým návrhem územního plánu nebo s výsledky jeho projednání, vrátí předložený návrh pořizovateli se svými pokyny k úpravě a novému projednání nebo jej zamítne*. Zastupitelstvo má tedy možnost ve fázi rozhodování o územním plánu s územním plánem nebo s výsledky jeho projednání nesouhlasit, a pak buď vrátit předložený návrh s pokyny k úpravě pořizovateli a následně k novému projednání, nebo ho zamítnout.
43. Z dikce ustanovení § 23b odst. 2 stavebního zákona, na které odkazovali navrhovatelé, pak jednoznačně vyplývá, že tam uvedený postup se týká územního plánu, který je již platný a účinný. V takovém případě je zřejmé, proč musí být změna územní rezervy na plochu nebo koridor umožňující využití provedena pouze prostřednictvím aktualizace nebo změny územně plánovací dokumentace, tj. tak, aby ke změnám územních rezerv na návrhové plochy či koridory nedocházelo svévolně bez účasti zastupitelstva a veřejnosti. V situaci, která nastala v nyní posuzovaném případě, však šlo o změnu územní rezervy na návrhový koridor, která nastala v průběhu procesu pořizování územního plánu. Pokud zastupitelstvo obce následně vydalo územní plán, je nepochybné, že souhlasilo se změnou územní rezervy na návrhový koridor, a nelze proto zpochybňovat vůli zastupitelstva vydat územní plán v této podobě.
44. Postup naznačený v rozsudku Drásov je podle názoru soudu rozšiřující a nevyplývá jednoznačně ze stavebního zákona, když stavební zákon nepožaduje v důsledku změn návrhu územního plánu provedených v průběhu jeho pořizování navrácení procesu do fáze jeho zadání. Je nutné mít na paměti i právo obcí na samosprávu, které zahrnuje i právo na vydávání územního plánu. Postupem, který naznačil rozsudek Drásov, by podle názoru soudu došlo k nepřiměřenému omezení tohoto ústavně zaručeného práva. Krajský soud se také ztotožňuje s názorem odpůrce, že by postup plynoucí z rozsudku Drásov mohl v případě větších obcí a měst klást nepřiměřené břemeno, spočívající v nutnosti neustálého opakování společných jednání, jimiž by obce reagovaly na průběžné změny zásad územního rozvoje, ke kterým běžně dochází.
45. Pokud navrhovatelé zpochybňovali možnost vyjádřit se ke změně územních rezerv na společném jednání, pak krajský soud opět souhlasí s názorem vysloveným v rozsudku Moravské Knínice I. Po změně územních rezerv na návrhové koridory převzaté z AZÚR JMK stále následovalo veřejné projednání. Veřejné projednání dává subjektům,

kteřé se účastnily společného jednání, možnost vyjádřit se ke změnám, které se od společného jednání promítly do územního plánu, byť krajský soud uznává, že je v rámci veřejného projednání zúžený prostor veřejnoprávních subjektů oproti možnosti vyjádření názoru v rámci společného jednání. Jak však soud uvedl výše, stavební zákon nevyžaduje nutnost vrátit se v případě zásadních změn návrhu územního plánu v procesu jeho pořizování do fáze úpravy zadání, jeho schválení zastupitelstvem a následné nové společné jednání. Takový postup pak neodůvodňuje ani právo veřejnoprávních subjektů na uplatnění názoru na společném jednání, přičemž jejich prostor k uplatnění stanovisek stále je dán v rámci veřejného projednání.

46. Změny oproti původnímu zadání přitom byly do územního plánu zavedeny ještě před veřejným projednáním na základě AZÚR JMK. Veřejným projednáním podle § 52 stavebního zákona tedy prošla verze ÚP již se zavedenými změnami předmětných ploch na návrhový koridor. Transparentnost pro veřejnost tím proto zůstala zachována.
47. Krajský soud tedy v posuzované otázce považuje za podstatnou skutečnost, že zastupitelstvo obce se ke změnám v návrhu územního plánu vyjádřilo přijetím územního plánu, přičemž nemuselo ve finální fázi územní plán pouze přijmout, ale mělo možnost i vrátit územní plán k přepracování dle pokynů zastupitelstva či jej zamítnout. Úvahy navrhovatelů o ne hospodárnosti takového postupu jsou nadbytečné v nyní posuzované situaci, kdy změna ploch z územních rezerv na návrhový koridor vyplynula nikoliv z libovůle pořizovatele územního plánu, ale na základě přijetí AZÚR JMK, z níž vzešel požadavek zavést do územních plánů návrhové koridory v plochách, které byly původně v územních rezervách. Pokud podnět ke změnám v návrhu ÚP vzešel v důsledku přijetí AZÚR JMK a pořizovatel změny zapracoval do návrhu ÚP, krajský soud se naopak domnívá, že na tomto postupu nic ne hospodárného nebylo, neboť zásady územního rozvoje jsou dokumentem nadřazeným pro územní plány, jejich úkolem je řešení v zásadách územního rozvoje převzít a zpřesnit na úroveň územního plánování ve formě územního plánu. Ostatně splněním úkolů z AZÚR JMK v nyní posuzovaném ÚP se bude krajský soud věnovat k námitce navrhovatelů níže. Rovněž se soud bude níže věnovat souvisejícím námitkám ohledně vyhodnocení SEA.
48. Krajský soud tedy uzavírá, že byť uvedená situace není ideální, jelikož stavební zákon neuvádí, jak přesně postupovat v případě reflexe změn v územním plánu v důsledku aktualizace zásad územního rozvoje, v posuzované věci nedošlo k nezákonnosti ze strany odpůrce. Požadavek, aby se změnami v návrhu územního plánu souhlasilo zastupitelstvo obce, byl naplněn přijetím ÚP zastupitelstvem. Rovněž veřejnoprávní subjekty ani ostatní veřejnost nebyli zkráceni na svých právech, neboť mohli uplatnit námitky a připomínky v rámci veřejného projednání, k němuž byl předložen ÚP již se zapracovanými změnami na návrhový koridor pro komunikaci 43.

V.2. Absence vyhodnocení SEA pro ÚP Malá Lhota a vadné stanovisko SEA

49. Navrhovatelé dále namítali nedostatečné vyhodnocení SEA. Opět vycházeli z rozsudku Drásov, z rozsudku Moravské Knínice I a z rozsudku Moravské Knínice II, v nichž soud shledal obdobné námitky důvodnými. V případě ÚP Malá Lhota jde o další podobné pochybení. V daném případě nelze uplatit § 55 odst. 3 stavebního zákona, neboť se nejedná o změnu územního plánu, ale především by aplikace tohoto ustanovení v případech, mezi které spadá i pořizování územně plánovací dokumentace s významnými dopravními koridory, vedla k rozporu se závaznou evropskou legislativou. V této souvislosti navrhovatelé odkázali na metodické sdělení Ministerstva pro místní rozvoj, na základě něhož

nelze pominout posuzování vlivů v situaci obsahově rozsáhlé změny územního plánu s významnými dopady na životní prostředí. V případě komunikace 43 se jedná o významnou kapacitní komunikaci – součást transevropské sítě TEN-T.

50. V rozsudku Drásov soud konstatoval, že je zásadní rozdíl mezi situací, kdy je projednáván návrh územního plánu s územní rezervou pro koridor a situací, kdy je již navrhována plocha koridoru. Jde o podstatnou změnu, kdy se řada vyjádření a stanovisek vydaných před touto změnou, stává nerelevantními a věcně rozpornými s právními předpisy. Při nově vymezených návrhových koridorech musí být na jiné úrovni provedeno posouzení z hlediska hlučnosti, znečištění ovzduší, veřejného zdraví atd., což vede k nutnosti vydat nové stanovisko SEA.
51. Co se týče otázky podrobnosti vyhodnocení SEA, navrhovatelé jsou toho názoru, že podrobnost musí odpovídat úrovni územního plánování. Pokud by na úrovni zásad územního rozvoje bylo stanovisko SEA neúplné, pak proces vyhodnocení SEA při pořizování návazného územního plánu musí být o to podrobnější. V případě ÚP Malá Lhota bylo stanovisko SEA na úrovni AZÚR JMK natolik nekonkrétní a nestanovuje kompenzační opatření, že ponechalo téměř celý proces SEA k provedení v rámci procesu SEA pro ÚP Malá Lhota.
52. V případě posouzení SEA by mělo být v rámci předběžné opatrnosti uváženo o nejhorší možné variantě. Pro kvantitativní hodnocení vlivů jednotlivých záměrů dopravní infrastruktury pak je základem dopravní modelování, které bylo ve vyhodnocení AZÚR JMK i v ÚP Malá Lhota, zcela nesprávné. To pak znamená nemožnost vzniku věrohodného a přezkoumatelného vyhodnocení SEA. Navrhovatelé jsou toho názoru, že návrhový koridor komunikace 43 měl být posouzen procesem SEA již na úrovni zásad územního rozvoje, a to tak detailně, aby bylo možno uzavřít, že záměr je proveditelný v celé své délce. V procesu územního plánování na úrovni obcí by pak byl koridor upřesněn s ohledem na posouzení SEA pro jednotlivé obce. V případě ÚP Malá Lhota pak k takovému posouzení nedošlo, přičemž vyhodnocení SEA je nekonkrétní, neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Hodnotitel SEA pro ÚP Malá Lhota nedoplnil a nekonkretizoval nekonkrétní či absentující vyhodnocení vlivů koridoru 43 v SEA pro AZÚR JMK. Posouzení SEA se na krajské úrovni nezabývalo specifickými vlivy komunikace 43 na území a obyvatelstvo odpůrce.
53. Krajský soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou.
54. V první řadě krajský soud předesílá, že byl při svém rozhodování vázán názorem Nejvyššího správního soudu, který Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64.
55. Jak již bylo uvedeno výše, v rozsudku Drásov nedošlo k novému posouzení SEA po změně plochy územní rezervy na návrhový koridor pro komunikaci 43. V případě rozsudku Moravské Knínice I pak vyhodnocení SEA neproběhlo vůbec.
56. Na rozdíl od uvedených dvou případů, v nyní posuzovaném případě byly do vyhodnocení SEA promítnuty změny v podobě změny územní rezervy na návrhový koridor pro komunikaci 43, a vyhodnocení SEA tedy proběhlo. Otázkou však je, v jakém rozsahu a kvalitě. Bylo tedy potřeba posoudit, zda vyhodnocení SEA pro návrh ÚP Malá Lhota bylo či nebylo dostatečné.
57. Z § 19 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že úkolem územního plánování je také posouzení vlivů územního plánování na udržitelný rozvoj území. Pro účely tohoto posouzení se

zpracovává vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Jeho součástí je také vyhodnocení vlivů na životní prostředí, ve kterém se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí, vyplývající z územního plánu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům posuzovaných dokumentů. Náležitosti tohoto posouzení stanovuje příloha k tomuto zákonu, včetně posouzení vlivu na předmět ochrany a celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.

58. Příloha stavebního zákona označená jako Rámcový obsah vyhodnocení vlivu politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí pro účely posuzování vlivu koncepcí na životní prostředí (Část A vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území) mimo jiné stanoví závazný obsah tohoto vyhodnocení, zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných. Hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, lidské zdraví, biologickou rozmanitost, faunu, flóru, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví, včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení. Dále je obsahem vyhodnocení také popis navrhovaných opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci všech zjištěných nebo předpokládaných závažných záporných vlivů na životní prostředí a návrh požadavků na rozhodování ve vymezených plochách a koridorech z hlediska minimalizace negativních vlivů na životní prostředí. Hodnocení se pak provádí v rozsahu podrobnosti a míře konkrétnosti jakou má pořizovaná územně plánovací dokumentace, tj. v tomto případě územní plán obce (viz rozsudek Drásov, body 38 – 39).
59. Co se týče samotného vyhodnocení SEA z února 2021 ve vztahu ke koridoru CNZ-D01, který je vymezen pro komunikaci 43, soud dále uvádí jednotlivé zmínky o koridoru pro komunikaci 43 v předmětném vyhodnocení SEA.
60. Na str. 10 vyhodnocení SEA je uvedeno, že z Politiky územního rozvoje České republiky (dále jen „PÚR ČR“) je v návrhu ÚP zohledněn koridor pro záměr silnice S43. Pro obec Malá Lhota je dále vymezen konkrétní záměr v ZÚR, a to vymezení koridoru DS41 I/43 Kuřim – Lysice (veřejně prospěšná stavba) o šířce 300 m, tvořícího zpřesnění koridoru pro kapacitní silnici S43 Brno – Moravská Třebová vymezeného v PÚR ČR, v návrhu ÚP vymezen jako koridor CNZ-D01.
61. Na str. 11 pod nadpisem „Územní studie krajiny ORP Blansko“ je konstatováno, že v zadání ÚP je stanoveno pro řešení ÚP prověření podmínek využití a doporučených opatření mj. pro *„řešení prostupnosti krajiny a orientace v krajině – doplnění zeleně u objektu v krajině, navržená bariéra – dálnice D43 – týká se koridoru dopravní infrastruktury CNZ-D01 – v návrhu ÚP zohledněno“*.
62. Na str. 21 v podkapitole 5.1. Ovzduší je uvedeno, že *„V souvislosti s uplatněním územního plánu nelze vyloučit možnost mírného zvýšení imisní zátěže v průběhu výstavby silnice I/43 a následného provozu po této silnici, případně i lokální zvýšení dopravního zatížení a s ním související drobné zvýšení imisní zátěže v okolí přístupových komunikací k novým zastavitelným plochám, nebo určité zvýšení imisní zátěže v průběhu výstavby nových komunikací. Vymezení regionálního biokoridoru na orné půdě může přispět ke snížení větrné eroze a v důsledku toho mít pozitivní vliv na znečištění ovzduší poléťavým prachem.“*

63. Na téže straně v podkapitole 5.2. Voda je dále uvedeno, že mj. v souvislosti s výstavbou silnice I/43 může dojít k mírnému negativnímu ovlivnění režimu i kvality podzemních a povrchových vod. V podkapitole 5.4. Biota je jako předpokládaný negativní vliv mj. v podobě narušení přírodních biotopů v koridorech CNZ-D01.
64. Na str. 22 v podkapitole 5.5. Krajina je konstatováno, že *„uplatnění územního plánu může mít určitý dopad na charakter krajiny v těch partiích území, které jsou dotčené rozvojovými plochami“*. Větší předpoklady pro negativní dopad jsou přitom mj. v koridoru CNZ-D01. Dle podkapitoly 5.7. Obyvatelstvo a lidské zdraví nelze vyloučit negativní vliv v souvislosti s uplatněním územního plánu, jímž je možnost mírného zvýšení imisní a hlukové zátěže v průběhu výstavby silnice I/43 a následného provozu po této silnici, případně i lokální zvýšení dopravního zatížení v okolí přístupových komunikací k novým zastavitelným plochám, nebo určité zvýšení imisní a hlukové zátěže v průběhu výstavby nových komunikací.
65. Na str. 32 – 33 pod nadpisem „Koridory dopravní infrastruktury“ je uvedeno, že je vymezen jeden koridor dopravní infrastruktury, a to CNZ-D01, a dále popisuje lokalizaci koridoru v rámci katastru obce Malá Lhota. Dále uvádí, že většina koridoru CNZ-D01 se nachází na zemědělské půdě s I. až II. třídou ochrany. Ohledně vyhodnocení vlivů je pak odkazováno na vyhodnocení vlivů Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje na udržitelný rozvoj území. V návaznosti na to bylo provedeno vyhodnocení koridoru CNZ-D01 dle významnosti vlivů na dílčí hodnocené složky životního prostředí a zdraví obyvatelstva, přičemž součástí vyhodnocení je tabulka, v níž je stanoveno, že míra ovlivnění ovzduší je -1, vody -1, půdy a horninového prostředí -2, bioty -1, krajiny -1, hmotných a kulturních statků 0 a obyvatelstva a lidského zdraví -1. Hodnota -2 přitom, znamená potenciální výrazně negativní vliv, -1 potenciální mírně negativní vliv a 0 potenciální indiferentní vliv (viz str. 23 vyhodnocení SEA). Dále je v této kapitole uvedeno, že *„potenciální mírně negativní vlivy na obyvatelstvo a lidské zdraví souvisí především s možností zvýšeného zatížení obyvatel obce emisemi (též negativní vliv na ovzduší) a hlukem a snížením pohody bydlení. Potenciální negativní vliv na vodu je dán především možností nežádoucích změn odtokových poměrů a kvality a režimu podzemních vod. Potenciální výrazně negativní vliv na půdu a horninové prostředí je dán trvalým zábořem velkých ploch zemědělské půdy s I. až II. třídou ochrany. Potenciální mírně negativní vliv na biotu je dán možností zásahu do relativně cennějších přírodních biotopů (v západní části katastru) a na krajinu především možnými nepříznivými vizuálními projevy v dálkových pohledech“*.
66. Následně na str. 35 v kapitole 6.2. Shrnutí, kumulativní a synergické jevy je u navrženého koridoru dopravní infrastruktury, tj. koridoru CNZ-D01, konstatováno, že jsou zde identifikovány negativní vlivy téměř na všechny hodnocené složky. Koridor je pak akceptovatelný při splnění podmínek stanovených v kapitole 8.
67. Nakonec na str. 37 v kapitole 8 Popis navrhovaných opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci všech zjištěných nebo předpokládaných závažných záporných vlivů na životní prostředí, je jako následné opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci záporných vlivů v případě koridoru CNZ-D01 pro umístění silnice I/43 navrhováno *„postupovat v souladu s opatřeními stanovenými ve Vyhodnocení vlivů Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje na udržitelný rozvoj území“*.
68. Ve Vyhodnocení vlivů Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje na udržitelný rozvoj území pak lze konkrétně nalézt ve vztahu k záměru DS41 zmínky o obci

Malá Lhota v kapitole A.6.2.2. Vlivy na obyvatelstvo a lidské zdraví (podkapitole *Dopravní infrastruktura – silniční*) a v kapitole A.6.3.4. Vymezení opatření (podkapitole DS41-A D43 Kuřim – Lysice a DS41-B I/43 Kuřim – Lysice).

69. V kapitole A.6.2.2. Vlivy na obyvatelstvo a lidské zdraví je řešena hluková zátěž, která pro obec Malá Lhota může potenciačně znamenat dlouhodobý přímý trvalý vliv. Přitom „(...) je nutné optimalizovat jejich trasu v rámci koridoru s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu. Před samotnou realizací je dále nutné prověřit očekávané hlukové zatížení akustickou studií, a to hlavně v místech přiblížení se komunikací k zástavbě sídel. V případě překročení hlukových limitů v území ve výhledovém stavu zahrnout do stavební dokumentace taková opatření, která povedou k eliminaci hlukové zátěže podle příslušných právních předpisů.“ Pro koridor DS41-A i DS41-B je „nutné uvažovat s realizací protihlukových opatření např. ve formě protihlukových stěn, zemních valů aj.“ Konkrétní technické řešení těchto opatření pak bude v obou případech navrženo v projektové dokumentaci záměru.
70. V kapitole A.6.3.3. Identifikace a popis možných kumulativních a synergických vlivů, posouzení těchto vlivů je obecně uvedeno, že byla provedena hluková a rozptylová studie, přičemž byl zohledněn kumulativní vliv zdrojů zátěže. Ze studie vyplynula obecná zátěž hlukem a imisemi v území. Hluková studie pak prokázala, že mj. v lokalitách DS41-A D43 Kuřim – Lysice a DS41-B I/43 Kuřim – Lysice je možné dosáhnout hlukových limitů pouze v případě realizace nadstandardních opatření, které jsou vymezeny v kapitole A.6.3.4. Vymezení opatření. Záměry si rovněž žádají navýšení záboru ZPF, přičemž celkový kumulativní vliv A1 ZÚR JMK na půdu lze hodnotit jako mírně negativní. Jako mírně negativní lze hodnotit i vliv na cenná území z hlediska biologické rozmanitosti a vliv na krajinný ráz Jihomoravského kraje. Celkové kumulativní a synergické vlivy na ostatní složky životního prostředí pak byly stanoveny jako zanedbatelné.
71. Na to navázala kapitola A.6.3.4. Vymezení opatření, kde je v podkapitolách DS41-A D43 Kuřim – Lysice a DS41-B I/43 Kuřim – Lysice upřesněno, že v případě obce Malá Lhota u koridoru je nutno do koridoru zahrnout realizaci protihlukových opatření např. ve formě protihlukových stěn, zemních valů aj.
72. Z uvedeného vyplývá, že posouzení SEA v rámci ÚP Malá Lhota se zabývalo konkrétními negativními vlivy tak, že je identifikovalo. Identifikovány byly zejména negativní vlivy na ovzduší, vodu, půdu a horninové prostředí, biotu, krajinu, obyvatelstvo a lidské zdraví. Nejzávažnější byl negativní vliv na půdu a horninové prostředí, který byl hodnocen jako -2.
73. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64, nejzávažnější vliv umístění koridoru komunikace 43 je zábor ZPF. Stanovisko na to reaguje požadavkem na minimalizaci záboru. Podle Nejvyššího správního soudu v situaci, kdy existuje souhlasné stanovisko dotčeného orgánu ochrany ZPF, nelze v tomto směru dělat nic jiného než nastavit obecné vodítko pro navazující procesy. Konkrétní řešení rozsahu odnětí půdy ze ZPF pak tvoří jeden z předpokladů pro vydání územního rozhodnutí. Tedy podrobnější vyhodnocení vlivů umístění komunikace 43 náleží až do dalších fází územního plánování.
74. Stejně tak budou v následných realizačních fázích stavebního řízení podrobně vyhodnoceny další negativní vlivy související s vymezením koridoru pro komunikaci 43, tj. zvýšení imisí včetně hluku. V tomto případě Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64 konstatoval, že postačuje odkaz na obsah AZÚR JMK. V AZÚR JMK jsou ve vztahu ke komunikaci 43 vymezeny prvky snižující hlučnost a imisní příspěvky, jako

protihlukové stěny, valy, vegetační bariéry, ozelenění. V koncepční fázi, jíž je i nyní posuzovaný územní plán, pak nelze řešit, jaká konkrétní opatření by měla být u komunikace umístěna, či kde přesně by měla být komunikace umístěna v rámci vymezeného koridoru dopravní infrastruktury. Konkrétní lokalizace jednotlivých opatření a přesné zasazení komunikace 43 do koridoru je věcí územního řízení.

75. Soud tedy uzavírá, že bylo zejména nutné vycházet z toho, že územní plán je koncepčním dokumentem územního plánování. Konkrétní negativní vlivy, které budou spojeny s výstavbou komunikace 43, budou podrobně popsány až v navazujících procesech stavebního řízení, tedy v realizační fázi, zejména v řízení o povolení záměru. V rámci ÚP Malá Lhota byl vymezen pouze koridor, v rámci něhož bude komunikace 43 umístěna, byly vymezeny negativní vlivy, které z vymezení komunikace 43 v rámci koridoru vyplynou, a rovněž byla nastavena vodítka a opatření pro následující procesy v realizační fázi. Jak vyplynulo z výše uvedeného, posouzení SEA se i na krajské úrovni zabývalo specifickými vlivy komunikace 43 na území a obyvatelstvo odpůrce. Nebylo tedy překážkou přiměřeně odkázat na vyhodnocení SEA k AZÚR JMK a na samotnou AZÚR JMK, jelikož již na této úrovni byly identifikovány negativní vlivy koridoru pro komunikace 43 a stanovena opatření, která budou muset být dodržena v dalších fázích stavebního řízení.
76. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozsudku, je nutné také poukázat na to, že ohledně všech složek životního prostředí, která mohou být vymezením koridoru pro komunikace 43 dotčena, byla vydána souhlasná stanoviska dotčených orgánů. Dotčené orgány přitom primárně zajišťují ochranu životního prostředí prostřednictvím svých stanovisek. V posuzované věci přitom bylo vydáno souhlasné koordinované stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 3. 2022, sp. zn. S-JMK 26600/2022, č. j. JMK 47395/2022. Jeho součástí je i stanovisko Odboru životního prostředí k návrhu ÚP Malá Lhota a vyhodnocení jeho vlivů na udržitelný rozvoj území. Z hlediska zákona o ochraně zemědělského půdního fondu bylo vydáno souhlasné stanovisko. Z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny, zákona o ochraně ovzduší, zákona o posuzování vlivů na životní prostředí pak neměl dotčený orgán připomínky. Z uvedeného vyplývá, že návrh ÚP i vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území obce Malá Lhota prošlo kontrolou dotčeného orgánu, který vydal souhlasné stanovisko, resp. neměl z hlediska relevantních zákonů žádné připomínky.
77. Tuto námitku proto soud posoudil jako nedůvodnou. Posouzení SEA pro územní plán, který je pouze koncepčním dokumentem, bylo dostatečné, a tedy zákonné.

V.3. Nesprávný postup KHS

78. Navrhovatelé dále namítli, že postup KHS JMK byl natolik vadný, že nedošlo k ochraně veřejných zájmů, čímž došlo k zásahu do jejich práv, zejména práva na příznivé životní prostředí. KHS JMK rezignovala na svoji povinnost dotčeného orgánu, když došlo ke změně návrhu územního plánu. Postupovala formalisticky a šablonovitě, a nezohlednila specifika posuzované situace.
79. Krajský soud tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
80. KHS JMK jako dotčený orgán má zajisté plnit své povinnosti spočívající mj. i ve vydávání stanovisek k projednávaným územním plánům. Podle krajského soudu však nelze uzavřít, že by KHS JMK byla nečinnou. KHS JMK podávala průběžně stanoviska, která se však zdají být navrhovatelům nedostatečná. Ač možná stanoviska nebyla příliš konkrétní a detailní,

vyplývaly z nich základní postoje KHS JMK, tedy že uděluje souhlasné stanovisko. Rovněž z nich vyplynulo, že KHS JMK počítá s podrobnějším posuzováním v budoucnosti, a to s ohledem na podrobnější dokumentace pro provedení stavby komunikace 43. V procesu, jakým je přijímání územního plánu, ani nelze očekávat velmi podrobná stanoviska dotčených orgánů, a to s ohledem na stupeň územního plánování. Nelze tedy konstatovat, že by KHS JMK zcela rezignovala na své povinnosti. KHS JMK vydala stanovisko i k návrhu ÚP, v němž byla zahrnuta změna plochy územní rezervy na návrhový koridor, tedy vyjádřila se i ke změnám, které nastaly v souvislosti s vydáním AZÚR JMK.

81. Absence vyhodnocení hlučnosti potom spíše souvisí s tím, že samotná AZÚR JMK odsunula posouzení hlučnosti do dalších fází územního plánování, konkrétně do územního řízení a do procesu EIA (viz níže). V těchto fázích totiž už bude zřejmé, kudy konkrétně povede komunikace 43 a bude zpracována podrobná hluková studie.
82. Podstatné ovšem je, zda obsahové nedostatky stanovisek KHS JMK odůvodňují zásah do ÚP v podobě jeho zrušení. Krajský soud se domnívá, že nikoliv. Ačkoliv tedy stanoviska KHS JMK nebyla obsahově vyčerpávající, nelze konstatovat, že to způsobuje zásadní nezákonnost ÚP. Nedostatky posouzení přitom lze napravit v pozdějších fázích stavebního řízení a posouzení vyhotovit podrobněji k návazným a podrobnějším dokumentům (což ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64, jehož závazným právním názorem je krajský soud povinen se řídit).

V.4. Povinnost provést akustické plánování dle závazné evropské legislativy a jeho vyhodnocení v SEA

83. Navrhovatelé rovněž namítli, že v rámci vyhodnocení SEA bylo nutno provést vyhodnocení vlivů komunikace 43 z hlediska hlučnosti. Nelze ho přitom odkládat do procesů územního a stavebního řízení. V souladu se závaznou evropskou legislativou bylo povinností pro posuzování hlučnosti z dopravy – i specificky pro územní plánování – respektovat závaznou evropskou legislativu. Jedná se o tzv. „akustické plánování“.
84. Ve věci je závazná směrnice 2002/49/ES o hodnocení a řízení hluku ve venkovním prostředí („směrnice o hodnocení hlučnosti“) a dále směrnice 2015/996 o stanovení společných metod hodnocení hluku podle směrnice o hodnocení hlučnosti („směrnice o společných metodách“). Česko však nenaplnilo závazek plynoucí ze směrnice o hodnocení hlučnosti, aby uvedlo v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 18. 7. 2004. Proto se podle navrhovatelů lze dovolávat přímo ustanovení obou předmětných směrnic. Tedy i provádění „akustického plánování“ pro územní plánování podle směrnice o hodnocení hlučnosti za použití společných metod hodnocení pro „hluk ve venkovním prostředí“ obsažených ve směrnici o společných metodách. To se v případě ÚP, ani v případě pořizování AZÚR JMK nestalo. Proto AZÚR JMK nemůže být v tomto ohledu použitelným podkladem. Základem hodnocení totiž musí být „společné metody hodnocení“ pro „hluk ve venkovním prostředí“ podle směrnice o hodnocení hlučnosti, což platí, i pokud se vyhodnocování hlučnosti neprovádí podle zákona o ochraně veřejného zdraví, ale podle přílohy ke stavebnímu zákonu, resp. zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pro ÚP nebyla hlučnost způsobená komunikací 43 v přilehlé obytné zástavbě odpůrce nijak posouzena, což odporuje závazné evropské legislativě. Bez řádného posouzení SEA, jehož součástí mělo být i hodnocení hlučnosti, je pořizování územního plánu nezákonné.

85. Podle navrhovatelů je pak nesprávný názor vyjádřený v rozsudku AZÚR a v rozsudku Drásov, v nichž soud konstatoval, že směrnice o hodnocení hlučnosti dopadá na územní plánování, ale lze používat i jiné indikátory hlučnosti než „Lden“ a „Lnight“. Možnost používat pro akustické plánování jiné indikátory by však předpokládalo zakotvení této možnosti do obecně závazného právního předpisu, který by je stanovil. V ČR však odlišné hlukové indikátory pro oblast akustického plánování obecně závazným předpisem nejsou stanoveny. Podle názoru navrhovatelů je tedy nepřipustné, aby část tohoto procesu probíhala bez opory v závazném právním předpisu.
86. Pokud by soud s tímto výkladem nesouhlasil, pak navrhovatelé navrhuji, aby podal předběžnou otázku k Soudnímu dvoru. V ní by se ptal, zda členský stát může při akustickém plánování ve smyslu čl. 3 písm. u) směrnice o hodnocení s odkazem na čl. 5 odst. 3 této směrnice použít jiné hlukové indikátory, než „Lden“ a „Lnight“, aniž by tuto možnost a tyto indikátory zakotvil v obecně závazném právním předpisu.
87. V první řadě soud konstatuje, jak již vyplynulo výše, že ve vyhodnocení SEA byly identifikovány negativní vlivy komunikace 43, včetně zvýšené hlučnosti. Následně vyhodnocení SEA odkázalo na opatření stanovená ve Vyhodnocení vlivů Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje. V tomto dokumentu jsou pak ve vztahu k obci Malá Lhota výslovně stanovena protihluková opatření k zamezení hluku souvisejícího s provozem komunikace 43 (např. protihlukové stěny, zemní valy). Vyhodnocení vlivů AZÚR JMK rovněž stanovilo, že *„(...) před samotnou realizací je dále nutné prověřit očekávané hlukové zatížení akustickou studií, a to hlavně v místech přiblížení se komunikací k zástavbě sídel. V případě překročení hlukových limitů v území ve výhledovém stavu zahrnout do stavební dokumentace taková opatření, která povedou k eliminaci hlukové zátěže podle příslušných právních předpisů“*.
88. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64 mj. ve vztahu k hlukové situaci odkázal na svoji judikaturu (viz rozsudek ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, č. 2698/2012 Sb. NSS, a ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 As 39/2024-45), podle které samo vymezení záměru nemůže mít vliv na hlukovou situaci v určité oblasti. Je nutno rozlišovat mezi vymezením plochy či koridoru a následným umístěním stavby. Není totiž jisté, zda a jak bude takový záměr skutečně v budoucnu realizován, a to například i z důvodu překročení únosného zatížení životního prostředí, které bude zjištěno v rámci územního řízení a procesu EIA. Vymezení koridorů a ploch se tedy nemůže z povahy věci dostat do rozporu mj. s nejvyššími přípustnými hodnotami hluku, na rozdíl od rozhodnutí o umístění stavby, které již míří k bezprostřední realizaci záměru, a tedy i k případnému zásahu co se týče hlukové situace.
89. Jak krajský soud uzavřel již výše, územní plán je koncepční dokument. Vyhodnocení SEA pro ÚP Malá Lhota identifikovalo negativní vlivy včetně hlukové zátěže a v návaznosti na Vyhodnocení vlivů AZÚR JMK byla stanovena opatření snižující hlučnost komunikace 43. Rovněž bylo stanoveno, že bude nutné prověřit očekávané hlukové zatížení akustickou studií v rámci stavební dokumentace. Podrobnější hluková studie tedy byla odsunuta až do navazujících procesů. V koncepční fázi územního plánování přitom nelze podrobněji reagovat na identifikované negativní vlivy. Nebylo tedy chybou, že ÚP Malá Lhota odsunul podrobnější hlukovou studii až do realizační fáze. Jak vyplývá z vyhodnocení SEA, zvažovány byly výslovně vlivy na zdraví obyvatel včetně navrhovaných opatření, a to ve vztahu k hlukové zátěži s tím, že podrobné posouzení bude provedeno v rámci územního

řízení, resp. nyní povolení záměru. V této fázi bude třeba konkrétněji posoudit hlučnost komunikace 43 v souvislosti s tím, kde bude v rámci koridoru konkrétně umístěna.

90. Uvedenou námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
91. Posouzení, které v budoucnu proběhne, se musí řídit směrnicí o hodnocení hlučnosti, která na problematiku posuzování hlučnosti a akustického plánování v této věci dopadá. Podle čl. 1 odst. 2 směrnice o hodnocení hlučnosti je jedním z jejích cílů poskytnout základ pro přípravu opatření Evropské unie ke snížení hluku vyzařovaného velkými zdroji, zejména silničními vozidly a infrastrukturou. Směrnice o hodnocení hlučnosti se vztahuje na hluk ve venkovním prostředí, kterému čelí lidé zejména v zastavěných oblastech nebo v tichých oblastech aglomerací, v tichých oblastech ve volné krajině, v blízkosti škol, nemocnic a jiných citlivých budov nebo oblastí (čl. 2 odst. 2).
92. Co se pak týče hlukových indikátorů, krajský soud souhlasí s názorem vyjádřeným v rozsudku AZÚR a odkazuje i na jeho odůvodnění. Směrnice o hodnocení hlučnosti stanoví, že pro účely akustického plánování a vymezení hlukových zón lze podle čl. 5 odst. 3 používat jiné indikátory než „Lden“ a „Lnight“. Pod akustické plánování podle směrnice o hodnocení hlučnosti lze podle jejího čl. 3 odst. u) zahrnout také problematiku územního plánu. Ve smyslu zmíněného čl. 5 odst. 3 však není nutné používat výlučně indikátory „Lden“ a „Lnight“, jejichž metody hodnocení vymezuje příloha II směrnice o hodnocení hlučnosti. Nahradila ji příloha směrnice o společných metodách. Nebylo tedy nutné, aby tuzemská právní úprava pro účely zásad územního rozvoje upravovala indikátory a jejich hodnocení shodně se směrnicí o hodnocení a řízení hluku.
93. Navrhovatelé současně namítali, že jiné indikátory než „Lden“ a „Lnight“ musí zakotvovat obecně závazný právní předpis. Takový požadavek však z relevantní právní úpravy neplyne. V čl. 5 odst. 3 směrnice o hodnocení hlučnosti ani nikde jinde není nic takového stanoveno. Je proto ponecháno na úvaze členských států, jak konkrétně tuto alternativu k uvedeným dvěma indikátorům provedou.
94. Za uvedené situace soud neshledal důvod, proč v této věci podávat předběžnou otázku Soudnímu dvoru. K posouzení hlučnosti prozatím nedošlo, dojde k němu teprve v budoucnu a nyní není ani jisté, jaké indikátory budou při posuzování použity. Podání předběžné otázky k Soudnímu dvoru by proto bylo v tuto chvíli neúčelné.

V.5. ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro SEA

95. V rámci tohoto návrhového bodu navrhovatelé namítli, že při pořizování ÚP Malá Lhota mělo být posouzeno více variant, neboť v úkolech AZÚR JMK pro územní plány pro komunikaci 43 bylo mj. požadováno, aby došlo k minimalizaci dopadů. To vyžaduje, aby bylo posouzeno více variant a byla vybrána ta, která vlivy minimalizuje. Bez posouzení více variant nelze dospět k přezkoumatelnému závěru o tom, že vybraná varianta minimalizuje řadu vlivů. Vyhodnocení pouze invariantního řešení je v rozporu s čl. 5 odst. 1 a čl. 1 Směrnice SEA.
96. K tomu krajský soud v první řadě uvádí, že samotné umístění koridoru bylo jednoznačně stanoveno v AZÚR JMK, v nichž nebyly navrženy žádné jiné varianty jeho umístění. V rámci ÚP Malá Lhota tedy nebyla možnost zvolit jiné umístění koridoru, která by vyplývala z nadřazené územněplánovací dokumentace. Minimalizace dopadů pak podle názoru soudu sama o sobě neznamená jiné vedení koridoru, ale umístění komunikace 43 a souvisejících opatření v rámci koridoru tak, aby byly minimalizovány negativní dopady. Ve

vyhodnocení SEA přitom byly uvedeny návrhy pro variantní řešení v užším smyslu. Tedy bylo nastíněno, jaká mohou být např. protihluková opatření, opatření proti imisím apod. Tím byl naplněn požadavek pro variantní možnosti, které cílí na minimalizaci negativních dopadů koridoru pro komunikace 43. Konkrétní umístění komunikace 43 v rámci koridoru, zda bude komunikace 43 dále od obce či blíže k obci, jaká konkrétní opatření budou zvolena, bude součástí dalších realizačních fází. Odsunutí konkrétního řešení do realizační fáze stavby přitom není chybou územního plánu, jak soud uvedl již výše.

97. Podle názoru soudu tedy není možné variantní umístění samotného koridoru. Podstatné totiž je, že v posuzované věci jde o stanovení plochy koridoru, v rámci něhož bude možné umístit stavbu komunikace 43, a lze přitom předpokládat, že stavba nebude zabírat celou plochu koridoru. Jak vyplývá z grafické části územního plánu, plocha, v níž teoreticky může být umístěn koridor CNZ-D01 v katastrálním území obce Malá Lhota, není příliš rozsáhlá. Pokud by měli navrhovatelé na mysli jiné vedení koridoru, pak není zřejmé, jaké konkrétní varianty mají navrhovatelé na mysli (ani je v návrhu neuvedli), jediné snad že by k vymezení koridoru v rámci územního plánu nedošlo vůbec. Tím by ale nebyly splněny úkoly vyplývající z AZÚR JMK, z níž povinnost stanovit koridor pro komunikaci 43 jednoznačně vyplývá. Požadavek na variantní posouzení, jakého se domáhají navrhovatelé, pak nelze odnikud dovodit. Soud není toho názoru, že by jen ze slova „minimalizace“ vlivů mělo plynout, že musí proběhnout posuzování variant. Spíše z toho lze dovozovat, že bylo třeba v návaznosti na provedené vyhodnocení SEA pamatovat např. na kompenzační a jiná opatření zmírňující dopad koridoru na životní prostředí, k čemuž v posuzovaném případě došlo. Prostor pro určité varianty tak je pouze u řešení konkrétních negativních vlivů posuzovaných ve vyhodnocení SEA a v rámci navrhovaných opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci negativních vlivů.

V.6. Nenaplnění úkolů pro územní plánování z AZÚR

98. Navrhovatelé dále namítali, že v napadeném ÚP nebyly splněny úkoly pro územní plánování vyplývající z AZÚR JMK, přičemž specifikovali, které úkoly územního plánování nebyly provedeny.
99. V tomto návrhovém bodě se prakticky opakují námitky, vypořádané již v jiných částech tohoto rozsudku. Krajský soud pouze ve stručnosti uvádí, že tento návrhový bod není důvodný.
100. K jednotlivým namítaným úkolům pro územní plánování, vyplývajícím z AZÚR JMK (konkrétně z bodu 81d výroku), dle navrhovatelů nesplněným, uvádí soud stručně následující.
101. Bod a), jak uvádějí navrhovatelé, tedy úkol vymežit koridor silnice I/43, byl podle názoru krajského soudu splněn. Co se týče uvážení intenzity dopravy a zapojení zmírňovacích opatření proti nadměrné hlučnosti – opět lze odkázat na vypořádání námítky ohledně posouzení SEA. Jelikož soud aproboval postup, kdy podrobnější posouzení bylo odsunuto do navazujících realizačních procesů, tj. povolení záměru, byl tento úkol pro územní plánování dostatečně splněn. Koridor pro komunikaci I/43 byl vymezen v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, byla zohledněna jeho přepravní funkce a technické parametry v míře odpovídající koncepčnímu dokumentu, jako je územní plán.
102. Bod b) opět směřuje k optimalizaci trasy v rámci koridoru s cílem minimalizovat dopady na obytnou zástavbu, splnění hlukových limitů, zachování prostupnosti krajiny. Zde lze opět

konstatovat, že úkol byl splněn tím, že koridor byl vymezen v souladu s AZÚR, přičemž byla obecně vymezena možná opatření vztahující se k minimalizaci dopadů, ke splnění hlukových limitů, k zachování prostupnosti krajiny. Rovněž byly nastaveny procesy pro navazující realizační fázi, v níž budou muset být splněny požadavky zcela konkrétně s ohledem na přesnou trasu komunikace 43.

103. Co se týče bodů d), e) a h), úkolem pro územní plánování bylo vymezit koridor takovým způsobem, aby byla možná realizace těchto dalších úkolů v navazujících řízeních. Opět tedy uvedené body směřují do dalších navazujících fází a úkolem územního plánu bylo pouze vymezit koridor a vytvořit předpoklady pro navazující řízení, v nichž dojde ke konkrétnímu trasování komunikace 43. To se podle názoru krajského soudu stalo a úkoly stanovené AZÚR JMK pro územní plán byly splněny. Jelikož územní plán je koncepčním dokumentem, jak soud uvedl již výše, konkrétnější opatření související s trasou komunikace 43 v rámci ÚP Malá Lhota ani stanoveny být nemohly. V ÚP Malá Lhota byl zejména zpřesněn koridor pro komunikaci 43 v šířce 300 m, v dostatečné vzdálenosti od zastavěného území obce. ÚP Malá Lhota vymezil podmínky pro realizaci technických opatření pro eliminaci působení nežádoucích účinků komunikace 43 na zdraví obyvatel, jsou vymezeny podmínky pro realizaci protihlukových opatření a snížení emisí a pro zachování průchodnosti územím s minimalizací fragmentace území. ÚP Malá Lhota pak odkázal na projekční přípravu stavby komunikace 43, v níž budou opatření vyřešena konkrétně.
104. Uvedená řešení soud shledal jako přípustná. Návrhový bod proto nebyl shledán důvodným.

V.7. Pominutí PZKO Jihovýchod

105. Navrhovatelé poukázali na to, že v napadeném ÚP nebylo adekvátně reagováno na to, že nadřízený orgán územního plánování vydal stanovisko k návrhu zadání ÚP a uplatnil požadavky na jeho obsah. ÚP má být podle tohoto stanoviska v souladu s opatřením obecné povahy Ministerstva životního prostředí, které obsahuje Program zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod – CZ06Z“ („Program zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod“). Tento Program je v odůvodnění napadeného ÚP zmíněn pouze jednou větou, v níž je konstatováno, že ÚP byl zpracován v souladu s Programem zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod – CZ06Z. To je podle navrhovatelů nepřezkoumatelné tvrzení.
106. Soud zde souhlasí s odpůrcem v tom, že není zřejmé, v čem navrhovatelé spatřují zásah do svých práv, ani výslovně neuvádějí, jak ÚP Malá Lhota odporuje PZKO Jihovýchod. Nevznáší v tomto směru žádné konkrétní námitky. Ani nenamítají, která konkrétní opatření z daného programu považují za neposouzená či nevypořádaná. Krajský soud souhlasí, že konstatování odpůrce v odůvodnění ÚP o jeho souladu s Programem zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod je obecné. Jelikož je však i argumentace navrhovatelů je velmi obecná, neshledává soud dostatečný důvod pro zásah do ÚP.
107. Stejně obecně proto krajský soud na tuto námitku reaguje tak, že odpůrce v odůvodnění ÚP Program zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod nepominul. Tuto námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.

V.8. Nesprávný postup z hlediska ochrany ZPF

108. V odůvodnění ÚP podle navrhovatelů absentuje odkaz na souhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“), neboť MŽP se musí vyjadřovat k plochám nad 10 ha podle § 17 písm. d) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (ve znění účinném do 31. 12. 2023).

109. Bylo vydáno koordinované stanovisko Odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu JMK, v jehož rámci Odbor životního prostředí Krajského úřadu JMK vydal souhlasné stanovisko z hlediska zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Toto stanovisko přezkoumatelně nedoložilo, jaké plochy byly kategorizovány za platnosti předchozího územního plánu a jaké plochy jsou nově označeny jako použitelné pro dopravní účely. Tento způsob pořízování napadeného ÚP považují navrhovatelé za natolik problematický, že je předkládán soudu s návrhem na zrušení ÚP jako celku.
110. K tomu krajský soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem vyjádřeným v rozsudcích Moravské Knínice I a Moravské Knínice II v tom, že v daném případě nebylo nutné, aby Ministerstvo životního prostředí vydávalo jakýkoliv souhlas.
111. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu platí, že orgány ochrany zemědělského půdního fondu uplatňují stanoviska k územně plánovací dokumentaci a k návrhu vymezení zastavěného území z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu. Podle § 13 odst. 1 patří mezi tyto orgány krajský úřad a Ministerstvo životního prostředí. Ustanovení § 17a písm. a) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu pak svěřuje krajským úřadům, aby podle § 5 odst. 2 uplatňovaly stanovisko k územně plánovací dokumentaci, nejde-li o případy v působnosti jiného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu.
112. Z § 17 písm. a) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu pak vyplývá, že Ministerstvo životního prostředí uplatňuje podle § 5 odst. 2 stanovisko k územnímu rozvojovému plánu, zásadám územního rozvoje, územním plánům obcí, ve kterých je sídlo kraje, a k územnímu plánu, který řeší celé území hlavního města Prahy, a k návrhům na samostatné vymezení zastavěného území hlavního města Prahy a obcí, ve kterých je sídlo kraje.
113. Nutnost vydání stanoviska Ministerstvem životního prostředí nevyplývá ani z navrhovateli uvedeného § 17 písm. d) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Ten totiž odkazuje na § 9 odst. 8 téhož zákona, přičemž z kontextu § 9 vyplývá, že souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu se vydává až pro účely případného územního a stavebního či společného řízení.
114. V dané věci se MŽP skutečně nevyjádřilo a nevydalo souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, pokud jde o koridory pro komunikaci 43. Podstatné však je, že MŽP žádné stanovisko v tomto případě ani vydávat nemuselo. Působnost zde měl jen krajský úřad, který ji využil a stanovisko podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu vydal v rámci koordinovaného stanoviska, jak ostatně sami navrhovatelé uvádějí. Podle soudu proto při přípravě územního plánu v tomto směru nedošlo k nezákonnosti. Pokud navrhovatelé uvádí, že stanovisko Odboru životního prostředí Krajského úřadu JMK, vydané v rámci koordinovaného stanoviska, nebylo přezkoumatelné, pak krajský soud konstatuje, že navrhovatelé pouze zcela obecně argumentovali právem na příznivé životní prostředí, a neuváděli konkrétní námitky vztahující se k nepřezkoumatelnosti stanoviska. Tento návrhový bod krajský soud proto také shledal nedůvodným.

V.9. ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro síť TEN-T

115. Navrhovatelé v první řadě zdůraznili, že tuto námitku je nutné vnímat jako námitku proti napadenému ÚP, nikoliv proti AZÚR JMK. Přes území obce Malá Lhota má být vymezena komunikace transevropské sítě TEN-T, což má své negativní důsledky a závazná evropská

legislativa stanoví, jak věci posuzovat. Napadený ÚP však o této skutečnosti nijak nepojednal a její vlivy neposoudil. Předmětné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1315/2013/EU přitom zdůrazňuje nutnost provedení vyhodnocení SEA, které však pro komunikace 43 nebylo řádně provedeno.

116. Navrhovatelé sice uvádí, že námitka nemíří proti AZÚR JMK, ale proti napadenému ÚP. Krajský soud nicméně odkazuje na rozsudek AZÚR, v jehož rámci soud přezkoumával obdobnou námitku směřující proti aktualizaci zásad územního rozvoje, která byla vyhodnocena jako nedůvodná a s níž se soud nyní ztotožňuje.
117. Pojmově navrhovatelé míří do vyšších územně plánovacích dokumentací, jako jsou zásady územního rozvoje či politika územního rozvoje. Stejně tak nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1315/2013/EU směřuje do vyšších územně plánovacích dokumentací, nadto se výslovně vztahuje na negativní dopady silniční a železniční dopravy do městských oblastí. Od územního plánu nelze očekávat, že bude řešit obecné otázky související s nepříznivými dopady silniční dopravy na městské oblasti, či při rozvoji městských uzlů tranzitní silniční a železniční dopravy. Nadto u obce velikosti Malé Lhoty, u níž se o nedá hovořit o tom, že by na svém území nějaké městské oblasti a městské uzly měla. Odpůrkyně se měla v územním plánu zabývat pouze úsekem, který je vymezený na jejím území, což učinila. Nenáleží jí však posuzovat problematiku, která se jejího území netýká. Obdobně zdejší soud rozhodl o totožné námitce v rozsudku Moravské Knínice II, na nějž soud nyní odkazuje.
118. Co se týče odkazu na samotné nařízení č. 1315/2013/EU, navrhovatelé zdůraznili zejména nutnost řádného vyhodnocení SEA, která je vymezena v preambuli tohoto nařízení. Preambule přitom není závaznou částí nařízení, ale pouze výkladovým vodítkem. Z navrhovatelí označených ustanovení preambule předmětného nařízení nelze vyvodit právně závazné pravidlo chování, které by se vztahovalo na napadený ÚP.
119. Nadto tato námitka byla navrhovatelí předložena jako velmi obecná. Soudu tedy není jasné, čeho konkrétně se navrhovatelé touto námitkou domáhají kromě toho, že odkazují na ustanovení preambule nařízení č. 1315/2013/EU, podle nichž je nutné pro komunikaci 43 nutné provést vyhodnocení SEA. S tím krajský soud v obecnosti souhlasí. Nicméně, jak soud dovodil už výše, posouzení SEA bylo ve vztahu k ÚP Malá Lhota v dostatečné míře provedeno. Námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

V.10. ÚP Malá Lhota v rozporu se závaznou evropskou legislativou pro bezpečnost silniční infrastruktury

120. V návrhu ÚP mělo být provedeno posouzení pro „různé varianty umístění a provedení pozemní komunikace“, vyplývající ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/96/ES, o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury. Směrnice se vztahuje na silnice, které jsou součástí transevropské silniční sítě TEN-T, na dálnice a na jiné hlavní silnice, bez ohledu na to, zda se nacházejí ve fázi projektování, výstavby či provozu. Směrnice nařizuje dva postupy: hodnocení dopadů a audity bezpečnosti. Hodnocení dopadů má být provedeno ve fázi počátečního plánování před schválením projektu infrastruktury, audity bezpečnosti ve fázi projektu, ve fázi předcházející zahájení provozu a ve fázi počátečního provozu. Hodnocení dopadů se podle navrhovatelů vztahuje na ty činnosti, které se konají od počátku plánování, jedná se tedy o územní plánování, v němž se vymezují koridory nových komunikací, jejich napojení na stávající síť atd. Podle předmětné směrnice se v hodnocení dopadů vysvětlí jednotlivé aspekty bezpečnosti silničního provozu, dále musí obsahovat informace nezbytné pro analýzu poměru nákladů a přínosů u různých hodnocených

možností. Transpozice uvedené směrnice o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury do české právní úpravy však byla provedena neúplně, nebylo transponováno hodnocení dopadů, které má být provedeno v územním plánování. ÚP proto trpí zásadními vadami spočívajícími v tom, že nebylo provedeno hodnocení dopadů podle čl. 3 směrnice o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury.

121. Krajský soud se ztotožnil s rozsudkem AZÚR, z něhož vyplynulo s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198), že směrnice o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury a hodnocení dopadů podle jejího čl. 3, přesahuje svou podrobností úroveň zásad územního rozvoje, přičemž hodnocení dopadů nelze bez dalšího spojovat pouze s úrovní územně plánovací dokumentace, ale lze ji efektivně provádět i na nižší úrovni na úseku územního rozhodování a stavebního řádu. Směrnice o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury a územní plánování na úrovni zásad územního rozvoje sledují jiné cíle. Obdobně se tedy závěry rozsudku AZÚR dají použít i na územní plány, neboť ani v rámci územního plánu se neočekává taková podrobnost, jako ve fázi počátečního plánování projektu, což je podle názoru soudu již činnost, bezprostředně směřující k plánování konkrétní stavby. V napadeném ÚP byl pouze stanoven koridor, v rámci něhož bude variantně umístěna komunikace 43, samotná komunikace 43 však v ÚP vymezena nebyla.
122. Ve stejném smyslu pak závěry rozsudku AZÚR přebíral i rozsudek Moravské Knínice I (a následně i rozsudek Moravské Knínice II), který doplnil, že *„požadavky směrnice o bezpečnosti se posuzují až ve fázi plánování projektu (před jeho schválením), tedy nikoli v rámci procesu pořizování územně plánovací dokumentace, platí i pro územní plány na úrovni obcí“*. Směrnice nemíří na vše, co předchází fázi povolení záměru, ale vzhledem ke svojí podrobnosti se hodí spíše do fáze přípravy projektu konkrétního záměru dopravní infrastruktury pro účely povolení záměru, kde případně dojde i na posouzení EIA. Nemíří však do fáze územního plánu, který „jen“ vymezuje koridor pro komunikaci 43.
123. Byť soud souhlasí s tvrzením navrhovatelů, že český právní řád nepřebíral čl. 3 směrnice o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury řádným způsobem, nedostatečná transpozice nemá podle názoru soudu žádný vliv na výše uvedené závěry. I z rozsudků AZÚR a Moravské Knínice I a Moravské Knínice II pak jednoznačně vyplývá, že soud vzal v potaz nedostatečnou transpozici čl. 3 směrnice o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury. Závěry tam obsažené proto dopadají i na nyní posuzovaný ÚP.
124. Ani zde soud neshledal důvod, proč v této věci podávat předběžnou otázku Soudnímu dvoru. Výklad provedený rozsudkem AZÚR a převzatý rozsudky Moravské Knínice I a Moravské Knínice II se mu zdá dostatečně přesvědčivě odůvodněný.
125. Námitka navrhovatelů, že územní plán odporuje závazné evropské legislativě pro bezpečnost silniční infrastruktury, proto není důvodná.

V.11. Nepřípustnost vymezení komunikace 43 jako silnice I. třídy

126. Navrhovatelé vyjádřili nesouhlas s vypořádáním obdobného návrhového bodu v rozsudku Drásov, rovněž nesouhlasili i s tvrzením soudu v rozsudku AZÚR. Navrhovatelé se domnívají, že vymezení komunikace 43 v AZÚR JMK a nyní v ÚP Malá Lhota, je v rozporu s právními předpisy. Koridor komunikace 43 musel být na základě čl. II bodu 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb. (novelizujícího zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) vymezen jako koridor dálnice II. třídy a nesměl být vymezen jako koridor silnice I. třídy.

Nesprávné je i tvrzení odpůrce, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by silnice zařazená do TEN-T nemohla mít charakter silnice I. třídy. Komunikace 43 byla nesprávně vymezena jako silnice I. třídy i v AZÚR JMK, ty se tím dostaly do rozporu i s PÚR ČR.

127. Krajský soud se v této otázce shoduje s názorem odpůrce, který poukázal na to, že čl. II bodu 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb. lze vykládat pouze tak, že se toto přechodné ustanovení týká pouze pozemních komunikací, které v okamžiku nabytí účinnosti zákona č. 268/2015 Sb. existovaly.
128. Čl. II bod 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb. totiž zní tak, že *„silnice I. třídy, které jsou rychlostními silnicemi podle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považují za dálnice II. třídy, pokud jsou zařazeny do transevropské silniční sítě“*. Ze znění tohoto ustanovení lze jednoznačně dovodit, že tam zavedená kategorizace komunikací se nevztahuje na komunikace, které mají teprve vzniknout, nýbrž na již existující rychlostní silnice podle zákona č. 13/1997 Sb., pokud jsou zařazeny do transevropské silniční sítě. Je tedy přiléhavý závěr soudu v rozsudku Drásov, neboť z uvedeného ustanovení nevyplývá, že každá silnice zařazená do TEN-T musí být dálnicí I. nebo II. třídy.
129. Krajskému soudu tedy není zřejmé, z čeho navrhovatelé dovozují nesprávnost zařazení komunikace 43 jako silnice I. třídy, když tato komunikace prozatím vůbec nebyla vymezena. Vymezeny byly pouze koridory pro komunikaci 43, nikoliv samotná komunikace 43. Otázka konkrétního technického řešení a zařazení do jedné z kategorií pozemních komunikací tak bude vyřešena až při přípravě projektové dokumentace. Jakákoliv kategorizace komunikace 43 v ÚP, ač by byla nepřesná, pak ani nezpůsobuje takovou vadu napadeného ÚP, která by odůvodňovala zásah soudu v podobě zrušení ÚP. Zásadní totiž je, že i v případě, že by kategorizace byla chybná, nemělo by to žádný vliv na vymezení plochy pro dopravní koridor pro komunikaci 43. Plocha koridoru pro komunikaci 43 by byla vymezena totožně, ať už se bude v budoucnosti jednat o silnici I. třídy nebo dálnici II. třídy.
130. Nadto soud podotýká, že uvedená kategorizace byla obsažena i v nadřazené územně plánovací dokumentaci, napadený ÚP ji pouze převzal. Zásady územního rozvoje jsou přitom závazné pro pořizování a vydávání územních plánů, což vyplývá z § 36 odst. 5 stavebního zákona. Tento návrhový bod proto není důvodný.

V.12. Nevypořádání námitek

131. Nakonec navrhovatelé namítali, že odpůrce řádně nevypořádal námitky navrhovatelů, čímž založil vážné právní vady a nepřezkoumatelnost napadeného ÚP. Námitky č. 1 – 9 byly podle navrhovatelů vypořádány nesprávně. Vypořádání námitky č. 10 se věcně míjí s obsahem námitky. K vypořádání námitky č. 11 a č. 12 navrhovatelé uvedli, že se k nim odpůrce věcně nevyjádřil. Námitka č. 13 směřovala k nesouladu s evropskou směrnicí 2008/96/ES, jak navrhovatelé namítli i v rámci návrhu na zrušení části ÚP. V námitce č. 14 navrhovatelé namítali nevypořádání závazných ustanovení PÚR, soulad s PÚR nebyl v ÚP doložen. Odpůrce také nezohlednil, že odůvodnění ÚP nemůže nahradit řádné vyhodnocení SEA. Posouzení SEA nemůže být nahrazeno ani následným procesem EIA, neboť v rámci EIA se posuzují konkrétní návrhy provedení stavby, nikoliv územně plánovací koridory. Námitky 15 – 19 odkazovaly na jednotlivá ustanovení PÚR, které bylo nutno naplnit, aby mohl být ÚP vydán. Nebylo však doloženo jejich naplnění, odpůrce uvedl v odůvodnění ÚP pouze přehled článků PÚR.

132. V první řadě krajský soud podotýká, že navrhovatelé svá podání označili jako námitky, avšak odpůrce je vyhodnotil jako připomínky. Tento postup považuje soud za správný, neboť navrhovatelé skutečně nemohli vystupovat v řízení jako osoby uvedené v ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu, jelikož nejsou (a ani netvrdí, že jsou) vlastníky nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, ani odpůrce neurčil, že jsou jinými osobami, jejichž oprávněné zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, popř. dalšími osobami podle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Připomínky jsou hodnoceny podle § 172 odst. 4 správního řádu. Rozdílem mezi námitkami a připomínkami je způsob jejich vyhodnocení, kdy na vyhodnocení připomínek nejsou kladeny tak přísné nároky jako na vyhodnocení námitek (které musí mít formu rozhodnutí, které obsahuje vlastní odůvodnění). Odpůrce tak byl povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro ÚP a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění.
133. To, jakým způsobem mají správní orgány vypořádat připomínky vznesené proti opatření obecné povahy, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku z 15. 9. 2010, č. j. 4 Ao 5/2010-48, v němž uvedl: *„Z hlediska práv účastníka řízení představují připomínky poněkud slabší nástroj ochrany ve vztahu k námitkám, o nichž je orgán vydávající opatření obecné povahy povinen rozhodnout. Z toho však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by bylo možné či snad správné se připomínkami zabývat toliko formálně a vypořádat se s nimi obecnými frázemi, aniž by se zohlednila jejich podstata. Stanoví-li zákon správnímu orgánu povinnost zabývat se připomínkami jako podkladem pro opatření obecné povahy a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění, musí být z tohoto aktu zřejmé, že správní orgán věnoval připomínkám náležitou pozornost, seznámil se s jejich obsahem a učinil z něj pro opatření obecné povahy nějaký závěr. Požadavky na podrobnost samotného vypořádání se s připomínkami budou záviset na jejich relevanci, rozsahu a detailnosti.“*
134. To se podle názoru krajského soudu v nyní posuzovaném případě stalo. Všechny připomínky byly vypořádány v odůvodnění napadeného ÚP, přičemž připomínky byly každá vyhodnocena samostatně, se samostatným odůvodněním, v podstatě ve formě, v jaké bývají vyhodnoceny námitky proti opatření obecné povahy. Je tedy zřejmé, že se jimi odpůrce zabýval. Krajský soud má i za to, že se odpůrce nezabýval připomínkami pouze formálně, neboť na každou námitku reagoval věcně, s odkazem na příslušná zákonná ustanovení či na ustanovení odůvodnění ÚP apod., v některých případech i poměrně rozsáhle. Důležité pak není to, zda byla připomínka vyhodnocena věcně správně, ale zda se jí odpůrce zabýval jako podkladem pro vydání rozhodnutí, jak vyžaduje správní řád. Vypořádání připomínek tak podle soudu dostatečně odpovídá požadavkům plynoucím z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Věcná neprávnost vypořádání připomínek přitom byla případně reflektována v rámci vypořádání ostatních námitek tohoto rozsudku.
135. Návrhový bod týkající se nedostatečného vypořádání „námitek“ navrhovatelů k návrhu ÚP proto není důvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

136. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil návrh na zrušení předmětného opatření obecné povahy v celém rozsahu jako nedůvodný, a proto jej zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

137. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatelé úspěch ve věci neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti navrhovatelům, kteří ve věci úspěch neměli (neboť návrh na zrušení části opatření obecné povahy byl zamítnut). Odpůrce je malou obcí a nevykonává působnost stavebního úřadu ani nemá právní oddělení, nelze tedy předpokládat, že by byly u odpůrce zaměstnány osoby odborně způsobilé hájit územní plán v soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018-23).
138. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce odpůrce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a vyjádření k návrhu) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, a dále jeden úkon právní služby (replika k vyjádření navrhovatelů po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu) po 4 620 Kč podle ustanovení § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Za úkony právní služby to činí celkem 10 820 Kč. K tomu je nutné připočítat hotové výdaje, a to dvakrát po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024), a jedenkrát 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025). To činí dohromady částku 11 870 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 %, neboť zástupce odpůrce je plátcem této daně. Navrhovatelé tedy jsou povinni zaplatit odpůrci společně a nerozdílně částku ve výši celkem 14 363 Kč, a to k rukám zástupce odpůrce ve stanovené lhůtě.
139. O nákladech účastníků proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výrocích II. a III. tohoto rozsudku.
140. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 soudního řádu správního). Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Ani tu není důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání dalších nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo, čemuž odpovídá i výrok IV. tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách
předseda senátu